

V zemi křesťanů kebaby stojí

Napsal uživatel Jamajka
Sobota, 25 Červen 2016 07:01

Ještě před odchodem si necháváme od milé servírky poradit kam vyrazit dále za písničkou, pivem a dobrou zábavou. Je nám doporučen podnik Maybe, že je to tam super a že to tam žije. Vycházíme z restaurace a Pat začíná prudit, že chce kebab. Za rekordních 20 minut ujdeme asi celých 100 metrů k tomu Maybe, vyškrábeme se po schodech do prvního patra a jsme uvnitř. Vevnitř je asi 15 lidí a DJ, kterej hraje jakousi sračku. Jdeme na terasu a kocháme se výhledem, ale vzhledem k tomu jak to vypadá uvnitř si ani nikdo nedává pivo a jdeme zase ven. Cestou přemýšlím, čím jsme to asi tu servírku našťvali, že nás poslala do nejnudnějšího podniku, nebo jestli je tohle to top co v takovém prdelákově mají. Venku je jakýsi vlez kamsi do pekla do podzemí ve tvaru pyramidy a tak si ho pár jedinců označkovává. Pat opět prudí, že chce kebab a tak ho vyrážíme v půl jedný ráno hledat. Ty co si neoznačkovali podchod, si označkovávají stromky před blízkým obchodním centrem. Ujdeme asi 50 metrů a nevěřícně koukáme před námi otevřená kebabárna. I když jsme přežraný z restaurace, stejně si dáme. Nacpaný k prasknutí usuzujem, že jdeme radši spát.

KEBABY

Cestou přes park potkáváme spoustu dřevěnejch prolejšaček, kolotočů, houpaček a překážek. Po zdolání všech těchto nástrah, což bylo náročný asi jako kosmonautskej výcvik, je největším borcem spiderman Kopyto, kterej zvládá prolézt obří pavučinu hlavou napřed. Pak už jen přes most a jsme v posteli. U nás na chatce Kopyto s Majklem trénujou na soutěž v synchronizovaným chrápání, ale vůbec jim to nejde. Když už se mi povede usnout tak mě pro změnu budí čůrání.

Ráno v pohodě vstáváme, cestou na hřiště se stavujeme v Lídlu pro snídani. Na hřišti už na nás čeká předseda a tak po rozcvičce jdeme na ně. První zápas háže Kopyto na Macina. Bohužel ale prohráváme 6:5. Ve druhým zápase háže Žufka na Strádyho. Kopyto je tak zmožen, že si odchází dát šlofíka za dagaut. Žufka se blískne monstrózním HR a celkem v pohodě vedeme. V dohrávce 6 Pardubice najednou zničehonic začínají víc a víc srovnávat stav a my ne a ne zahrát tře

tí aut. Budíme Kopyta, ať jde střídat na nadhoz a zavíráme směnu. V dohrávce 7 Pardubičáci buší i do Kopyta a tak se na prkno vrací Žufánek, zápas zavírá a vyhráváme 11:9.

Víkend tedy končíme s bilancí 2:2 na zápasy, s pozitivním zjištěním že Kostelec umí porazit oba naši nahazovači a že s Pardubicema to máme 3:1 pro nás. Omlouvám se Vám milý čtenáři, že mi to tak dlouho trvalo, ale měl sem toho nějak moc.